ముసలాడు

''అబ్బాయ్ !... ఒరేయ్ అబ్బాయ్!.... సుందూ... రేయ్ సుందూ .....''

ముసలాయన పిలిచి పిలిచి అలిసిపోయాడు. గొంతు ఎండిపోయింది..... నాలుక పిడచకట్టుకుపోయింది... దాహం.... పిలవడానికి కూడా ఇక శక్తి లేదు.... నీరసం ముంచుకొచ్చింది.

గోడ వైపు నుంచి ఇటు వైపుకు ఒత్తిగిల్లడానికే ఒంట్లో సంగోరు బలం ఖర్చయిపోయింది.

నుదుటన చిరుచెమట.

మళ్లీ కాసేపు కళ్లు మూసుకుని ఒంట్లో శక్తినంతటినీ కూడగట్టుకొని మరొక్కసారి పిలిచాడు ముసలాయన.

''... ఒరేయ్ .... సుందూ!''

మేడమీదకి పిలుపు అందలేదు. క్రింద పిలుపు అందుకోబడలేదు.

ముసలాయన కళ్లు మూతబడ్డాయి.

పక్క తడిసిపోయింది. కింద బట్టి ... ఈగలు... వాసన... ఇవేవీ ఆయనకు తెలియడం లేదు. మగత... నీరసం.... చెరుపు – మరుపు.

''శేఖరం ! శేఖరం !''

వీధి తలుపు దగ్గర ఎవరో పిలుస్తున్నారు.

జేరగిలా పెట్టిన తలుపులు తోసుకుని ఆయన లోపలికొచ్చాడు.

''శేఖరం !''

ముక్కుపుటాలకు సోకిన వాసనవల్లనేమో గోడవారనున్న నులకమంచం మీదకు ఆయన దృష్టి మళ్లింది.

'' ఒరేయ్ ! శేఖి... శేఖిగా...''

ఆయన ముసలాయనను తట్టి లేపాడు.

'' ఆఁ!....''

ముసలాయనకు కొద్దిగా తెలివి వచ్చింది.

ఇది ఉదయమా, మధ్యాహ్నమా ? సంధ్యవేళా ? అసుర సంధ్య వేళా ? మీదకు చూశాడాయన. లైటు వెలగడం లేదు.

'' ఒరేయ్ ! శేఖిగా... నేన్రా రామాన్ని... నన్ను గుర్తుపట్టావా ?''

''రామంవా?... ఓ ! రామంగాడివా ! రా, రా!'' ముసలాయన లేచే ప్రయత్నం చేశాడు.

కాని ఆయన శరీరం – ఎప్పుడో ఆయన మాట వినడం మానేసింది. కాళ్లూ, చేతులూ చచ్చుపడిపోయాయి.

'' ఏవిట్రా ఇలా అయిపోయావ్ ! ఇంట్లో ఎవరూ లేరా ? పిల్లలు...?'' రామంగారడిగారు.

''పిల్లలు ! పిల్లలు ! ఓ... పిల్లలా – సరే – ఎవరున్నారు... చిన్నాడు మేడమీదున్నాడు – నువ్వే చూడు –''

రామంగారికి మరి అక్కడ ఉండబుద్ధికాలేదు తెలియని ఇల్లు కాదు. కాని ఇంత బోసిగా – ఈ

కంపు బాధ పడలేక అద్దెల వాళ్లూ ఖాళీ చేసేశారా ?

మేడ మీద మధ్యగది తలుపులు జేరవేసి ఉన్నాయి.

''అబ్బాయ్ !'' తలుపు తోశాడాయన.

పేకాట మంచి జోరులో ఉంది.

'' ఎవరో వచ్చార్రా !'' ఒకతనికి కొంచెం తెలివి వచ్చింది. రామంగారు ముందుకు సాగారు.

''అబ్బాయ్ ! ఎలాగయితేనేం వెదుక్కుని వచ్చానోయ్ ! నాకూ ఓ చెయ్యి పంచండి. రౌండు ఎక్కడవుతుంది. స్టేక్ ఎంత ?'' – ఒక దగ్గర కూలబడ్డాడు గదిలో జొరబడ్డ మనిషి.

''కాదు సార్ ! ఆట అయిపోవచ్చింది. మేం లేచిపోదామనుకుంటున్నాం.''

అరుగురిలో ఒకతను అన్నాడు.

''మా మంచి మాట చెప్పావ్ ! ఇదెక్కడి ఘోరమయ్యా !

ఇల్లు వెదుక్కుంటూ ఇంత దూరం వచ్చాను. ఆడదామని సరదాపడుతుంటే మానేస్తారంటారేమిటి? వెధవతిండి రోజూ తినేదే కాస్త టిఫిన్ తెప్పించుకుందాం, మరొక్క రెండు రౌండ్లు ఆడి లేచిపోదాం.''

''క్షమించాలి మీరు'' ఒకతను అడిగాడు.

''నేనెవరైతేనేం ? – పేకాట దగ్గరా, బుడ్డి దగ్గరా అంతా సమానమే. ముక్క తియ్యవోయ్ బాబూ !''

పేకాడుతున్న సుందరానికి కడుపులో ఏదో వికారం మొదలైంది. ఎవరీయన ?

''క్షమించండి. పెద్దవాళ్లు''

''నా బొంద పెద్దరికమేమిటీ, ఆమధ్య పక్షవాతం వచ్చింది. కాలు ఈడుస్తూ నడుస్తాను – కానయితేనేం మనసు మాత్రం పండిపోయిందబ్బాయ్ !''

''మీరు – మీరు – నాన్నగారి –''

'' ఆఁ ! గుర్తొచ్చిందే ! నేనూ మీ నాన్న, ఇలాగే, ఈ ఇంట్లోనే ఈ గదిలోనే ఆడుకునేవాళ్లం. నేనూ వాడూ, చిన్ననాటి స్నేహితులం. చదువుకున్న కొద్దిపాటి కలిసే చదువుకున్నాం. ఇలా మేం పేకాడుకుంటూ ఉండగానే మానాన్న చచ్చిపోయాడు. చచ్చిపోతాడని నాకూ తెలుసు. నేను ఏం చెయ్యలేననీ తెలుసు. చచ్చే మనిషి ప్రాణం ఎగిరిపోకుండా పట్టుకుని వేలాడగలమా? పోయేవాళ్ల కోసం బ్రతికున్న వాళ్లం – బ్రతకాల్సినవాళ్లం, మన సరదాలు మానుకుంటామా ! పంచుబాబూ ! ఇంతకీ స్టేక్ ఎంతో చెప్పారేకాదు. నిన్ననే పెన్షన్ వచ్చింది. జేబులో రెండొందలున్నాయ్. అసలు మీ బ్యాంకు ఎంత ? ఎనభై అయితే ఫర్వాలేదు. తలకిమించి ఆడను పాతకాలం మనిషిని కదా !''

''షో! బతకడమేమిటి, ఆట అయిపోయింది, పడడమే టచ్ డిక్! వెధవ టచ్చి రెండు రౌండ్లయినా వచ్చిందికాదు ! బ్యాడ్ లక్ !'' ఒకాయన షో చూపించాడు.

'' ఇది పేకాటబాబూ ! అదంతే ! మా నాన్న పోయాడని కబురొచ్చింది. చేతిలో పేక టచ్ డిక్‌లో ఉంది, ఎలా వదిలెయ్యగలను చెప్పు ! పిల్లవాళ్లు వాళ్లని కన్నవాళ్ల ఎడల కృతజ్ఞులై ఉండాలా అని వాదించుకునేవాళ్లం, మా రోజుల్లో ! ఉండనక్కర్లేదని నా ఉద్దేశం. అంతే ఆనాడు నేను లేచి నాన్నని చూడడానికి వెళ్లలే, చచ్చిన మనిషిని చూడడమెందుకు. చూసి చెయ్యగలిగిందేముంది కనుక! వేదాంత

ధోరణి నాకు ఆ రోజుల్లోనే అలవడి పోయింది. అంతే! అమ్మ మళ్లీ నా ముఖం చూడలేదు. అయినా అమ్మ అమ్మేలే... చూద్దామనుకున్నా నేకనపడనిస్తేకదా (?) చిన్న వాళ్లం, ఆ మాత్రం పట్టుదల సహజమే కదా !'' ఆయన చెప్పుకుపోతున్నారు.

'' ఒరేయ్ ! సుందరం ! మా ఆవిడకి ఇంజక్షన్ కొని తెస్తానని చెప్పు ! మరి నే లేస్తున్నా !'' డబ్బులు సర్దుకుంటూ లేచిపోయాడో యువకుడు.

''అతను శేఖరం కొడుకు కదూ ? ఏనాడో చూశా :'' రామం గారు అడిగారు.

''శేఖరం గారి అబ్బాయి అతను కాడండీ! సుందరం అంటే ఇతను!'' మరొకతను సుందరాన్ని చూపించి లేచి నుంచున్నాడు. ''ఒరేయ్ సుందరం ! ఆఫీసు కెళ్లాలిరా ! బాగుండదు !''

వెంటనే వెళ్లిపోయాడు.

''పోతేపోయారులేవోయ్ సుందరం... ఐదుగురం ఉన్నాం కదా... రెండు పేకలతో ఆడుకోవచ్చు... ఓ పేక ఏరేద్దామా ?... ఎక్కువ సేపు వద్దులే.... ఒక్క రెండు రౌండ్లు...''

రామంగారు ముందుకు వచ్చి చక్రంలో ఇమిడి కూర్చున్నారు.

''సుందరం ! నాకు ఒంట్లో నలతగా వుంది... నేపోతున్నా!'' మరొకాయన జారుకున్నాడు.

''నలుగురితో ఏం ఆట... నేనూ పోతున్నా... ఇప్పటికే వందిచ్చా !'' మరొకతను లేచిపోయాడు.

''అదేమిటబ్బాయిలూ ! ముచ్చటపడి నేను ఆటలో కూర్చుంటే ఒకరూ ఒకరూ ఏదో వంకపెట్టి వెళ్లిపోతున్నారేమిటి ? పేకాట మేనర్స్ ఇది కాదే. కొత్తచెయ్యి వస్తే ఇలాగేనా ?... సుందరం... నువ్ చెప్పవోయ్ ! చూడండి పిల్లలూ ! నేనూ వీళ్ల నాన్నా ప్రాణ స్నేహితులం. కొన్ని వేల రూపాయలూ, కొన్ని సంవత్సరాలూ కలిసి తగలేశాం. ఇద్దరు దంపతుల మనసులు విరిచేశాం... ఇంత వాళ్లమయ్యాం. పాపం, శేఖిగాడు, వీళ్ల నాన్న ఇవాళ లేచి ఆడలేడుగాని, వాడితో ఆడకపోతేనే, వాడి కొడుకుతో ఎంచక్కాహాయిగా ఆడుకుందామన్న ఆశతో వచ్చాను. వాడితో చెప్పాగా, మరేం ఫరవాలేదు పంచుబాబూ !''

''మీరెవరు సార్!''

లేచిపోతూ అడిగ్గాడు మరొకాయన

'' ఏం నాయనా నువ్వూ వెళ్లిపోతున్నావా ? పేకాటలో ఎవరూ, ఏమిటీ అన్నవి వృధా ప్రశ్నలు. పెళ్లి సంబంధం కోసమైతే కులం, గోత్రం, సాంప్రదాయం. ఇవన్నీ తెలుసుకోవాలి. కాని పేకాటకెందుకూ? అడగకూడని ప్రశ్నలు కావనుకో. కాని అనవసరమైన ప్రశ్నలు.''

పేకదస్తా చేతిలోకి తీసుకున్నారు రామంగారు.

మారుమాటాడకుండా వెళ్లిపోయాడు మరో యువకుడు.

''రెండయిపోతోంది ! నే పోతున్నా !'' మరొకతను లేచాడు.

'' ఉండు బాబూ ! ముచ్చటగా ముగ్గురం మిగిలాం. ఒక్క బ్యాంకు ఎవరిదిపోతే వాళ్లు లేచిపోదాం. ఆ తరువాత చెయ్యీ చెయ్యీ ఆడుకోవచ్చు !''

''వీడండీ శేఖరం గారబ్బాయ్ ! సుందరంగాడు ! మీరు ఎంతో దూరంనుంచి వచ్చినట్టున్నారు. ఎంచక్కాహేండ్ టు హేండ్ ఆడుకోండి ! శెలవ్ !''

అంతా వెళ్లిపోయారు. రామంగారూ, సుందరం మిగిలారు గదిలో.

''హేండ్ టు హేండ్ బాగుంటుందబ్బాయ్ ! సిగరెట్లయిపోయాయి ! ఓ పెట్టె తెప్పించుకుంటూ...''

రామంగారు ముక్కలు పంచుతూ అడిగారు.

''క్షమించండి సార్ ! మీరు...''

''పోస్లీవోయ్, చెప్పేస్తా ! అంతా చెప్పేస్తా... నాపేరు రామం. ప్రజలకయితే రామారావ్‌ని కాని మీ నాన్నకయితే రామం గాడినే! మా కోడలు పిల్లకి ముసలాడిని. నా భార్యకి పాపం దాని మాటెందుకులే ఈ మధ్యనే చచ్చిపోయింది. వెర్రి నాగమ్మ, నేనెంత వెధవనయినా దాని భర్తను కదా - కొట్టినా తిట్టినా నా పంచనే వేలాడి నా పిల్లలంటావా ! నా పిల్లలు వాళ్లు. -చిన్నతనంలో నేనూ మీ నాన్నా కూడా ఒకే సిద్ధాంతాన్నీ, నమ్మకాన్నీ నమ్ముకున్న మనుషులం. మనం మన తల్లిదండ్రులకి ఏవిధంగానూ కృతజ్ఞులమై ఉండక్కరలేదని మా విశ్వాసం. వాళ్లు మనల్ని అడిగి మనని కనలేదు. అలాగే అమ్మా నాన్నా నా కళ్లకి దూరంగానే చచ్చిపోయారు. వాళ్లకి నేను ఏమీ చెయ్యలేదు. వాళ్లకి నేను ఏమీ చెయ్యకపోయిన తరువాత నా పిల్లలు మాత్రం నాకు ఋణపడి ఉండాలని నేనెలా అనుకోగలను ! అనుకుంటే మాత్రం ఇప్పుడది చెల్లుతుందా ? నా తండ్రి తలకి కొరివి పెట్టడానికి వెళ్లని నాకు నా కొడుకు మాత్రం ఎందుకు కొరివి పెట్టాలి ? పెట్టక్కర్లేదు. పెట్టే ప్రస్తావన రానేరాదని కోడలుపిల్ల తెగేసి చెప్పేసింది కూడా !... ఆ అమ్మాయి చిన్నదయితేనేం, వాదన అద్భుతమనుకో ! మంచి సంప్రదాయమైన కుటుంబమని ఏరికోరి తెచ్చి చేసుకున్నాం . అప్పుడు మా ఇంటిదీ బతికుంది. కానయితేనేం ? ఆ పిల్లని అనే హక్కు నాకు లేనేలేదోయ్ ! అందుకే అనలేదు కూడా ! జరిగిన సంగతి ఉన్నది ఉన్నట్టూ చెబుతున్నానులే ! ధర్మాన్ని నేను రక్షిస్తేగా అది నన్ను రక్షించడానికి ? దాన్ని నేను రక్షించకుండా, పట్టించుకోకుండా, నిర్లక్ష్యం చేసి, ఇప్పుడు అది నన్ను రక్షించలేదనడం సబబుకాదే ! పాపం మా అమ్మ శాపం పెట్టాలని కాదు కాని శాపం పెట్టినట్టే అనేది. నేను ఇంటికి వెళ్లినప్పుడు ' ఒరే నాయనా అట్టు వేసి తిరగేసినట్టేరా !' అని. అట్టు సంగతి ఆ రోజుల్లో నాకు తెలియదనుకో. అట్టు అసలు తిరగబడదని అనుకున్నానేమో ! నా తల్లికి కాని తండ్రికి కాని నేను కొరగాలేదు. నా తండ్రి చచ్చిపోతే లేచి చూడడానికి వెళ్లలేదు నేను, పేకాటనుంచి. మరి నా కొడుకు కాని నా ముక్కూమొహమూ ఎరగని నా కోడలు పిల్ల కాని నాకెందుకు చెయ్యాలీ ? అదేం బాబూ ! ఆట మధ్యలో నీ పేకలో పధ్నాలుగో ముక్క కనపడ్డట్టు అలా అయిపోతున్నావేం ? చచ్చేవాడు ఎలానూ ఛస్తాడు. ఆట సంగతి ఏదో తేల్చుకునే లేద్దాం...''

రామంగారు ముక్కలు పంచేశారు.... కాని సుందరం మాత్రం లేచినుంచున్నాడు.

''చూడబ్బాయ్ ! నాకూ రెండేళ్ల క్రిందట పక్షవాతం వచ్చింది. పేకాట ఆడేవాళ్లందరికీ సాధారణంగా వచ్చే జబ్బేనట అది. నేను చచ్చిపోతాననుకున్నారు నా కొడుకులు. అయితేనేం మా స్నేహితుడు సుధాకర్‌గాడు నన్ను చావనిస్తేనా ?... ఎక్కడ నుంచి ఊడిపడ్డాడో ఎలా ఊడిపడ్డాడో వైర్ వర్క్‌లా దిగి వచ్చాడు. '' ఒరేయ్ రామంగా ! నీ మొహం ఈడచ ! కాలూ, చెయ్యి పడిపోయి, నీ కొడుకూ కోడలూ నిన్ను అసహ్యించుకుంటూ ఉంటే ఇలా ఈ మంచం మీద ఈ కొంపలో చచ్చే బదులు, ఇంతకంటె హాయిగా ఉండే నరకంలో పడేస్తా రారా ! అంటూ నన్ను ఆస్పత్రిలో పడేశాడు వెధవన్నర వెధవ. వెళ్లిపోతూ చూశాను. నా కొడుకు ముఖం, కోడలు ముఖం వెయ్యి క్యాండిల్ బల్బులా మెరిసిపోయాయి. ఆస్పత్రి నుంచి అటునుంచి అలాగే శ్మశానానికి తీసుకుపోవచ్చనీ ! నక్షత్రాలూ అవీ బాగులేక పోయినా కొంప ఖాళీ చెయ్యడం లాంటి ముజ్జిడ్డులుండవనీ, ప్రాణం సుఖాన్న పడ్డదనీ మహదానందభరితులైపోయారు.''

రామంగారు కొద్దిగా వంకర పోయిన చెయ్యి వంక చూసుకున్నారు.

''సార్ ! '' సుందరం కళ్లు మసక మసకలాడుతున్నట్లనిపించింది.

''అదేమిటోయ్ అలా అయిపోతున్నావ్ ! నిజం చెబుతున్నా, మా పెద్దాడు మాత్రం మహా సంతోషించేడనుకో ? ఆస్పత్రి ధ:రుకి ఈ ముసలి ప్రాణం రెండు మూడు రోజుల కంటె తట్టుకోలేదనుకున్నాడు. మహా ఉర్భాగా దశాహం చేసేద్దామనుకున్నాడు. కాని వెధవ గోల మనవాళ్లు చెప్పనే చెప్పేశారు. ''పాపీ చిరాయు :'' అని. అసలు నాకు చావాలని ఉన్నా ఆ సుధాకర్‌గాడు నన్ను చావనిస్తాడా ? నర్సులందరికీ వాడి పెత్తల్లి కొడుకుననీ, దిక్కులేని వెధవననీ చెప్పి కంటికి రెప్పలా కాపాడుకోమని ఆర్డరిచ్చాడు. దొంగరాస్కెల్ ! ఎంతయినా పెద్ద డాక్టరు కదా ! వాడు చెబితే వాళ్లు నన్ను చంపలేకపోయారు. పైగా బ్రతికించి బయటకు గెంటేశారు.''

'' ఒరేయ్ సుందూ... సుందుగా ...''

క్రింద నుంచి పిలుపు. కోలాహలం తగ్గిందేమో మేడమీద వరకూ వినపడింది.

క్షమించండి రామంబాబాయ్ !'' సుందరం గొంతు వణికింది.

''అదెందుకబ్బాయ్ ! అలా డీలాపడిపోయావ్ ! మా పెద్ద వెధవా ఇలాగే 'నాన్నా!' అంటూ వాటేసుకున్నాడు. నేను ఆస్పత్రిలో చచ్చిపోలేదని వాడికి తెలీదు. ఎప్పుడు తెలుసుకున్నాడో నాకూ తెలీదు. ఆస్పత్రి నుంచి విడుదలై ట్రాన్స్‌ఫర్ మీద మరో ఊరు వెళ్ళిపోయాను. నా కొడుక్కి ఈ మాట చెప్పవద్దని ఆ వెధవ సుధాకరంగాడు నాకు చెప్పి, నా చేత ఒట్టు వేయించుకున్నాడు. చిన్నతనంలో వేసిన ఒట్టు అయితే గట్టు మీద పెట్టేస్తామనుకో... ఒట్టంటే జ్ఞాపకం వచ్చింది. నేనూ నీ వయసులో ఎదురింటి మీనాక్షికి ఓరోజు ఒట్టు వేశా ! కాని పాపం అది గట్టుమీద పెట్టేసే ఒట్టని దానికి తెలియదు. పిల్లకాకికేం తెలుసు ఉండేలు దెబ్బ ! సరేలే ఆకాకి గోలెందుకిప్పుడు. దేని గురించి చెబుతున్నానూ! ఒట్టు సంగతి. నేను మా వాడికి ఉత్తరం రాయకూడదని చెప్పి ఉత్తరం రాయనని మూడుసార్లు ఒట్టు వేయించుకున్నాడు. అసాధ్యుడు ఆ సుధాకరుగాడు. ఇంత వయసొచ్చినా ఒట్టు తీసి గట్టు మీద పెడితే లోకం ఏమంటుంది ? లోకంగోల మనకెప్పుడూ పట్టలేదనుకో సుధాకరంగాడేమంటాడు. నే ఉత్తరం రాయలే. కానీ ఓరోజు మా రెండో వాడూ, పెద్దాడూ ఇద్దరూ కట్టకట్టుకుని ఊడిపడ్డారు. ''క్షమించు నాన్నా''! అంతే ''క్షమించు నాన్నా!'' అంటూ ఇద్దరూ కళ్లలో నీళ్లు తిప్పుకున్నారు. పెద్దాడైతే మరీని... అప్పుడు వాళ్లతో, ఏమనాలో, ఏం మాట్లాడాలో ఎలా మెలగాలో చెప్పలేదు ఆ సుధాకరుగాడు. అందుకే వెధవలిద్దరినీ అక్కున చేర్చుకున్నాను. నా కంట్లోనూ నీళ్లొచ్చాయిలే. ''వెధవల్లారా ! బ్రతికిపోయానని ఏడవకండర్రా మరి ఖర్చులేం లేవుగా... మిగిలిన పిప్పిపిసరూ మీకే ఇచ్చేస్తాలెండి !'' అని ఊరడించాను. ఇద్దరూ భోరుమని ఏడ్చారులే. కోడలూ పిల్లలూ రంగప్రవేశం చేశారు. అందంగా ఏడ్చారు సినిమాలో కథ చూస్తారుగా..... ఇప్పుడు వాళ్ల దగ్గరే ఉంటున్నా చెరో ఆరునెల్లూ. ఇంతకీ సుందరం మా శేఖిగాడిని ఇక్కడ, ఈ నిండు ఇంట్లో ఇలా చంపడం కంటె ఆస్పత్రిలో పడేస్తే వాళ్లు వీడు లేవలేక పక్క ఖరాబు చేస్తుంటే ఓగంటకి కాకపోతే మరో నాలుగు గంటలకయినా చూస్తారు కదా ! వాడ్ని గవర్నమెంటు ఆస్పత్రిలో పడెయ్యకూడదూ! ఆ సుధాకర్‌గాడికి వీడిలాంటి వాళ్లంటే బహు ప్రేమ.... మహా మక్కువ.... నీకూ, నీ భార్యకీ, నీ పిల్లలకీ బాబూ అడగడం మరిచేపోయాను. నీకు పిల్లలా ?''

'' ఇద్దరు !''

''మరేం, ఫరవాలేదయితే ! మరో ముప్ఫై ఏళ్ల వరకూ బాదలేదు. ఆ తరువాత వాళ్లు నిన్ను ఆస్పత్రిలోనే పడేస్తారో, వాళ్లే ఇల్లు ఖాళీ చేసి నీ కర్మాన నిన్ను వదిలేస్తారో ఎవరు చెప్పగలరు ? ఆ తరంవాళ్లిలా ఉంటారో, మాతరం వాళ్లమెలా చెప్పగలం బాబూ రెండు దాటిపోయినట్టుంది. ఆ సుధాకరంగాడు నా కోసం ఎదురు చూస్తూ ఉంటాడు. ఫరవాలేదులే నాన్న ఆస్పత్రి నుంచి తిరిగి రాలేదు. వచ్చానా ! ఆ సుధాకర్‌గాడు రానియ్యడుగా. గట్టిగా ఒట్టేయించుకుని మరీ ఆస్పత్రిలో చేర్పుకుంటాడు !''

సుందరానికి అయోమయంగా ఉంది. ఇది నిజమా., కలా ? హాస్యమా, తద్విరుద్ధమా ?

సుందరం మేడ దిగి వచ్చేసరికి టాక్సీ తెచ్చేసి ముసలాయన్ని డ్రైవర్ సాయంతో అందులో ఎక్కించేస్తున్నాడు.

''బాబూ ! బాబూ ! మీరెవరో నాకు తెలియదు. అడదాన్ని... నా చేతిలో ఏముంది బాబూ !... అయన తరఫున మిమ్మల్ని నేను క్షమాపణ అడుగుతున్నా !''

బయలుదేరుతున్న కారు దగ్గరకొచ్చింది ఇంటికోడలు. ఇంటికి దీపం, ఇల్లాలు.

''చూడు తల్లీ ! ఈ శేఖిగాడు ఇంకా బ్రతికే ఉన్నాడు. బ్రతికే ఉంటాడు కొన్నాళ్లపాటు... కంట తడిపెట్టకు... వాడిని చంపడానికి ఇంకా వ్యవధి కావాలి. మంచి నిద్రవేళ, ఎండవేళ, బయటకు ఎందుకొచ్చావమ్మా ! మరేం అనుకోను అట్టు తిరగబడకుండా చూసుకో !''

కారు ముందుకు కదలబోయింది.

''క్షమించండి రామం బాబాయ్ !'' సుందరం ఏదో చెప్పబోయాడు.

'' ఏమిట్రా ఇది ?'' శేఖరం గారికి తెలివి వచ్చింది.

'' ఏం లేదు నాన్నా !... నిన్ను బాబాయి ఆస్పత్రికి తీసుకెళుతున్నారు. నాకు కనువిప్పు కలిగించారు. స్నేహితుడు అయన్ను రక్షించారు. మిమ్మల్ని ఆయన రక్షించాలనుకుని వచ్చారు. ధర్మం ఆయన్ను కాపాడింది కనుక ఆయన ధర్మాన్ని కాపాడాలనుకుంటున్నారు. బాబూ ! మీరు రామం బాబాయే కాదు, దేవుడు బాబాయ్ ! నన్ను క్షమించండి ! నన్నూ ఆస్పత్రికి రానివ్వండి!'' సుందరం కళ్లనిండా నీళ్లతో గొంతు బొంగురుపోతుండగా అడిగాడు.

''ధర్మం ఏమిట్రా అబ్బీ ! వీడెవడో తెలుసా ? డాక్టర్ రామనాథమని నా చిన్ననాటి స్నేహితుడు. తల్లిదండ్రులంటే విపరీతమైన భక్తి వీడికి.''

పోనియ్‌వోయ్ !'' అంటూ రామనాథంగారు చెప్పారు స్నేహితుడితో ''దొంగరాస్కెల్ ! మనం పేకాట ఫ్రెండ్స్‌మని నేనింతసేపూ వాడ్ని నమ్మించా. నువ్ నోరుమూసుకో ! అబ్బాయ్ ! నాకూ పేకాటంటే ఇష్టమే... ఇప్పటికీ ఆడుతా... మీనాన్న మాటలకేంగాని... మనం ఓరోజు కూర్చుని చెయ్యి చెయ్యి ఆడుకుందాం.... సరేనా !''

ఆ ముసలాడి ముఖంలోకి చూడ్డానికి సుందరానికి ధైర్యం చాలలేదు... అతని ముఖంలో నెత్తురు చుక్కలేదు.

భారతి

అక్టోబరు, 1984